

0

...привести тебе до дерева
переміряти іржаві нитки нашого зближення
пересіяти кожну стежку до волосини
переказати подихи на біблійне письмо
перегорнути сівби сторінку
перевісити сільця на твої погляди
перенести колихання грудей до колихання човна
перепинити жагу голублячим шумом
перекинути думку й наздогнати нею місток
перейняти коней що твоїм сміхом вибіжать
перемножити дерево цілим весняним лісом
перетривати твоє самотиння
самітність твою перекричати
перемовчати твою самоту...



1

привести тебе до дерева
хай гілки тобі вклоняються
хай на череду будуть схожі
і рівними доріжками росу на тебе розплетуть

щоб прогалини повітря заповнили
твої пахучі сльози
і стояв шлях обложений стільниками
і вустами твоїми щоб гаряче виходила сіль
щоб ластівки летіли
крізь припливи і відпливи нашої крові
щоб лоскотали маківки сердець

слідами їхніми наша кров скипатиметься
стогнатиме глибшатиме змотуватиме клубка

і зіпершися на лани і галяви
можна буде
переміряти іржаві нитки нашого зближення
і випадати у своє насіння
без поспіху але й без зупинки
край саду саджати двоє вогнищ

2



між двох долонь ми станемо самотні
між двох порогів розчахнуться сліди
та дві матері бачитимуть одну зірку
з двох вікон темного і невидного

ми стоятимемо поза своїми тінями
поза вільхами і духами на всі галяви
ми побачимо щезання землі
хвилі часу нас битимуть по щоках
і накосять вітру
щоби пересіяти кожну стежку до волосини
щоб голова твоя оздоблена осінню
не шукала того освітлення
де сприсяє невагома гілка
і стає рівна всевишній руці

із каменя ложе збереться
до ранку тілами його поглибимо

відкриємо значення найпотаємніших шерехів
їхніми візерунками оточимо пізню траву

і розпалимо пірця червоні
щоби світло ранкове розкошлати

3

будемо дихати оранками
і ніздрями плуга зможемо
переказати подихи на біблійне письмо
зрозуміти береги і дівочі лиця
прозріти працю серця і корінь яблуні
гострим ножем цілувати дозрілі овочі
і рясними зшитками пересипати письмовий стіл



жити в облозі зерна
сушити у вузликах пташині польоти
позначати пензлем минуле великої квітки

крила кажанів висітимуть димом
наші душі вигниють і світитимуть
і буде час
перегорнути сівби сторінку
від поля стрибка до поля польоту

сплітатися лапами
качатися й грузнути
втікати і наздоганяти
ловити тебе в дрімоті

дарувати букети кінського щавлю
викопувати в тобі корінці пісень
розносити по твоїй крові темінь
провітати гривною невидимий сумнів
межи пальців відшукувати сховки щастя
вітерцем обманювати повіки

і душі сповільняться й доторки
і явиться час весілля

вуглики впадуть в олію
і рухи посічені рухами
поглине ніч придорожня
як море дрібушки піни



4

ти будеш між диханням і бездиханністю
я в твоїй глибині сховаюсь
твої присмаки в глек збиратиму
хай бринить над світляками і рястом
щоб по звуку я міг
перенести колихання грудей до колихання човна
замінити чорну ягницю на білу
простягти світла смужку
і лягти по обидва боки
та так щоб між нами
стояла межа
рівна неспокою трьох осикових листків

а тоді зав'язати очі початку
і збити з дороги кінець
і прикликати дванадцять горлиць
та й приказати всю ніч туркотати
перепинити жагу голублячим шумом
голубити долонею тінь од серця –
вона починається вранці
а кінчається за водою –
вода сколихує кола
вони чорні як ягоди
я торкаюся твого імені
воно розкривається і всотує мої сльози
що стають співанками
а з них проростають стріли вістрями вниз
такої стріли вистачить
перекинути думку
наздогнати нею місток
тоді як повітря льодом дзвенітиме
і тебе буде видно одразу з двох вікон

я побіжу
бо тінь ще треба полити од сліду твого
і зливу змотати в годину безсмертну
і всі твої віддалення зловити по землі
промовити буде ніяк
і як безіменну спинити

ти вирвалась і зазвучала
нескінченною піснею над стеблами
ти зрушила крону безсоння



і вперше і вдруге і втретє
 не зміг я тебе зупинити
 аж поки в очах твоїх
 я хитрощами не зумів
 перетворити дерево на цілий весняний ліс

спинилася ти
 і запитала
 яка я
 і злякалась самої себе



я хотів погукати
 та ім'я розтеклося
 я хотів запитати
 де росте твоя пам'ять
 ти не чула
 не чула

кудись пропадали слова
 пастухи їх шукали ночами
 і верталися вранці ні з чим

чомусь відверталися стіни
 і доводилось спати надворі

а ти
 стояла понура безлиста
 і пісню приносили олені



МІЖ ДОЛОНЬМИ
ТА СЛІДАМИ

ПОЕМА

...привести тебе до дерева
 переміряти іржаві нитки нашого зближення
 пересіяти кожну стежку до волосини
 переказати подихи на біблійне письмо
 перегорнути сівби сторінку
 перевісити сильця на твої погляди
 перенести колихання грудей до колихання човна
 перепинити жагу голублячим шумом
 перекинути думку й наздогнати нею місток
 перейняти коней що твоїм сміхом вибіжать
 ермножити дерево цілим весняним лісом
 еретривати твоє самотиння
 змітність твою перекричати
 ермовчати твою самоту...

привести тебе до дерева
 хай гілки тобі вклоняються
 хай на череду будуть схожі
 і рівними доріжками росу на тебе розплетуть

щоб прогалини повітря заповнили
 твої пахучі сльози
 і стояв шлях обложений стільниками
 і вустами твоїми щоб гаряче виходила сіль
 щоб ластівки летіли
 крізь припливи і відпливи нашої крові
 щоб лоскотали маківки серцець